

Овој проект е финансиран
од Европската Унија

ÖSTERREICHISCHES
ROTES KREUZ

AUSTRIAN
DEVELOPMENT
AGENCY

Отворете
ги прозорците

ВО ТРЕНД СО ТЕХНОЛОГИЈАТА

Црвен крст на Република Македонија
Крстот i куќа i Republikës së Maqedonisë
Macedonian Red Cross

Хуманост

ИнклузиваМ

Предговор

Живееме во современо општество. Општество каде технологијата зема се поголем замав. Компјутерот и интернет технологијата се повеќе се застапени во секојдневниот живот на човекот. Тие се користат во домовите, работните места, рестораните, болниците, банките.. Но, со развојот на технологијата се појавуваат и бариери за лицата кои не се во тек со неа и не можат активно да се вклучат во општеството.

Старите лица кои во своето образование и својот работен век немале прилика да користат компјутер, денес се соочуваат со потешкотии и ограничено функционирање во модерното опкружување.

Компјутерот претставуваат предизвик за постарите граѓани, не само поради брзиот развој на технологиите, туку и заради физичките ограничувања на постарите. На пример, пристапот до компјутерот може да претставува пречка за постарите лица поради отежнатата моторика и перцепција, што може да се надмине со користење асистивни технологии. Пристапот до компјутер за нив би овозможило полесно да ги надминат предизвиците за учење на компјутер и да имаат корист од можностите што ги нуди.

Самодовербата и социјалната инклузија, предуслов за достоинствено стареење е проектна иницијатива на Здружение за асистивна технологија Отворете ги прозорците Скопје.

Проектната иницијатива е во рамките на регионалниот проект „Преземање на акција за социјална инклузија на старите лица“ финансиран од Европската Унија, финансиски поддржан од Австрискиот Црвен крст и Австриската агенција за развој, со национални имплементатори Црвен крст на Република Македонија и здружение Хуманост од Скопје, мрежа Инклузива М, како заеднички партнери во проектот.

Благодарност до Здружение на пензионерите од Град Скопје кои со големо задоволство и желба ги следеа проектните активности. Продукт од стекнатите знаења е ова списание чии што теми произлегоа од нивните интереси.

**Со почит,
Тимот на Отворете ги прозорците**

Работата на компјутер на почеток ми беше како да управувам со авион

Ова е мојата приказна, се што научив на оваа обука и дали е потребно во иднина да има вакви обуки.

Кога во здружението ми кажаа за можноста за посетување на оваа обука без двоумење се пријавив. До тогаш немав никакво искуство за било каква работа со компјутер. На почетокот ми беше многу збунувачки и тешко. Мислев дека никогаш нема да ги совладам тие техники. Тастатурата ме збунуваше со сите тие копчина и знаци, мислејќи дека ќе управувам со авион. Но како што минуваше времето беше се полесно и се поинтересно. Морам да напоменам дека и трпението на координаторот на проектот Филип Наков допринесе часовите по обуката да станат релаксација, а не само обична обука. Ако тука ги додадам познанствата, друженето и стекнатото знаење ваквите обуки се повеќе од потребни и оправдани.

Лично секогаш кога ќе научам нешто ново и ќе се надградам се чувствувам задоволно и среќна. Благодарам на невладината организација „Отворете ги прозорците“ за ваквата можност.

Виолета Ивановска

Моето учество на обуката за компјутери

Во текот на март 2018 година добив информација во Здружението на пензионери на Кисела Вода дека ќе се организира обука за работа на компјутери од страна на невладината организација „Отворете ги прозорците“ од Скопје.

Оваа информација ме израдува затоа што подолго време сакав да ги обновам и дополнам моите знаења од областа на работа со персонален компјутер и веднаш се пријавив. Обуката започна во истот месец и се одвиваше со по 1 час неделно со тоа што бевме поделени во две групи, едната група имаше часови во вторник од 12:30, а другата група во петок со почеток од 09:30 часот. Обуката ја одржуваше младиот и прекрасен Филип, а тука беа и неговите многу љубезни колешки кои секогаш ни помагаа во обуката.

Процесот на обука беше добро осмислен каде што добиваме теоретски знаења и практични вежби и тоа го олеснуваше учењето, а сепак посебно прилагодено за нашата возраст. Започнавме со основните компјутерски вештини и постепено ги освојувавме и посложените знаења и вештини кои ни недостасуваа во досегашниот период бидејќи живееме во ера на компјутерска технологија која е се поприсутна во сите сегменти од човековото живеење. Иако сме повозрасни ние ја согледуваме неопходната потреба да ги надградуваме овие знаења и вештини бидејќи е тоа дел од современото живеење и во догледно време најверојатно не ќе може да функционираме без овие знаења, односно ќе бидеме зависни од младите.

Во врска со обуката мажам да кажам дека беа интересни за мене поголемиот број на темите како на пример боењето на текстовите и боењето на позадината, а посебно интересно беше и ставањето на слики, препраќање слики и вметнување слики во самиот текст. Беше прилично интересно и програмата за креирање на презентација “Power—Point“. Научив како се формира електронска пошта, како се креира кориснички профил Фејсбук и др.

Јас сакам сите ние што ја посетуваме обуката да влијаеме на многубројните пензионери кои се песимисти и кои сметаат дека на овие години не е потребно да се учи, да им го смениме тоа мислење и да видат дека е убаво чувството да се знае и да не бидеш зависен од никого. Впрочем и науката го предвидува доживотното учење на човекот.

Зорица Талевска

Моите внуци се мојата инспирација

Живееме во современо општество. Општество каде технологијата зема се поголем замав. Модерни телефони, компјутери, телевизори, машини за перење, машини за шиење, печатари... Оваа модернизација ни нуди големи можности. Не мотивира да учиме, ни дава идеи, ни ја храни креативноста.

Во минатото, кога бев дете компјутерот не постоеше. Мојата мајка секое слободно време го користеше нешто да сошије, нешто да навезе... Таа сама смислуваше мотив и го изработуваше на платно. Многу сакав да научам да везам. Со нејзина помош, почнав од осум години да правам мали гоблени. Тогаш ја усвоив таа техника.

Но, со текот на времето моите животни обврски добиваа поголеми димензии. Период на учење, мажење, дечиња, работа...

Целосно се посветив на моето семејство. Слободно време имав само да трепнам. Долги години бев во таа „машина“ на правење семеен капитал. Тоа е периодот кога човек се вложува максимално за своите деца и својот сопруг.

Е денес е жетвата. Се што вложив, денес берам. Со сопругот имаме два сина. Тие создадоа свој дом и свои семејства. Имам два ангела, две внучиња. Пензионерка сум и сега имам доволно време за се. Имам време за сите па и за себе. Она што го научив како мала сега продолжувам да го правам, везам.

Зошто ќе речете? За моите внуци!!! За мојот внук и мојата внука. Се што ќе изработам, извезам е посветено за нив. Везам перничкиња со нивните омилене ликови од боенките, сликовниците, цртаните.

Модерното време ми помага многу лесно да стигнам до посакуваниот лик. Со помош на компјутерот пребарувам на интернет и од тука многу лесно можам да го нацртаам и извезам фигура.

Пресреќна сум, зошто на секоја Дора, Мики, Маша, Пајо добивам најскапоцен подарок. Кристално чиста насмевка, гушкање, скокање радување на две мали душички. Трчкаат околу мене и со нетрпение чекаат да добијат ново перниче. Веднаш го ставаат главчето, чиниш ќе заспијат.

Внуците се мојата инспирација. Оваа радост и среќа ме води напред. Секој крај со љубов го боцкам и знам, тоа ќе остане за моите сонца. Ќе си го чуваат и ќе си го гушкаат. А мојата душа трепери гушната со среќата.

Многу сум благодарна на „Отворете ги прозорците“ што ми помогна да бидам во тренд со модерното општество. Научив повеќе за компјутерот. Отворете ги прозорците за мене значи идеја за нови создавања, творење.

Славица Велковска

Баба пензионер на **Лена** - мојата внука паметница - „докторка“
и **Милош** - мојот внук „пилот“

Патот до Крушево

Јас сум Мито Дамчески, роден 1948 година во село Обршани Прилепско, а сега живеам во Драчево од 1983 година. Јас со уште двајца мои другари решивме да отидеме во Крушево, пешки по повод 80 годишнината од Илинденското востание.

Никој од нас не го знаеше патот по кој треба да се движиме. Тргнавме со автомобил до селото Патишка Река, тука се симнавме и тој што не донесе се врати назад со автомобилот. Ние тројцата ги прашавме селаните од каде може да се оди на Солунска Глава. Тие ни објаснија, потоа тргнавме да одиме низ шумата и излеговме над селото. Наидовме на едно поило за говеда каде што имаше чешма и убаво раззеленета ливада. Тука седнавме да се одмориме, се најадовме добро, се напивме вода, ги наполнивме шишињата со ладна планинска вода и тргнавме да одиме нагоре кон Солунска Глава.

Времето беше многу жешко. Водата за пиење ја потрошивме, сите ожеднавме и устите ни се исушија.

Одејќи така жедни наидовме на една голема длабока дупка во која имаше снег. Еден од другарите се симна во дупката и ни донесе од снегот, на кој многу му се израдувавме затоа што не освежи. Сега можевме да го продолжиме патот низ беговото поле. Таму во далечината видовме една кичка и се упативме токму кон неа, за да ја пренокиме ноќта. Кога конечно стигнавме таму вечерта во 20:00 часот, сфативме дека тоа било планинарски дом. Но за жал беше заклучен со голем катанец, а прозорците беа заградени со железни решетки и неможевме да влеземе внатре.

Решивме да спиеме надвор, покрај куќата. Во ноќта се слушаа виењето на волците и ни беше премногу страв. Но и покрај се, сме заспале од уморот. Во ноќта додека сме спиеле, дошол еден овчарски пес и го изел јадењето што го носевме од едната торба.

А потоа најаден си легнал до нас. Во текот на ноќта еден од другарите се разбуди и кога го виде песот од страв викна „мечкаа“ а песот се исплаши и избега. Утрото продолживме по патот накај Солунска Глава.

Тамустигнавме околу 11:00 часот. Не послужија со чај се запишавме во книгата за посетители, се одморивме и го продолживме патувањето, но сега со леснотија затоа што немаше повеќе качување. Одејќи надолу во далечината здогледавме едно село.

Кога се наближивме до селото здогледавме косачи кои беа во близина. Ни кажаа дека ова е селото Ореше.

Се симнавме во селото но немаше каде да преспиеме па отидовме на железничката станица.

Во чекалната имаше премногу нечистотија, инсекти, комарци... затоа решивме повторно да спиеме надвор. Но ноќта почна премногу да врне и моравме да влеземе во чекалната каде што не испокасаа комарците.

Во зората пристигна возот од Велес за Прилеп. Се качивме на возот го поминавме богомилскиот тунел.

Потоа се симнавме на првата станица и тргнавме пешки кон Крушево. Стигнавме вечерта во Лазнани – село под Крушево. Веќе беше стемнето. Се лоциравме покрај портата од селското училиште.

Направивме шатор покрај сидот. Дојде одбојникот од селото, да види кој им дошол во селото. Разговаравме со него, му објаснивме кој сме и каде одиме. Не остави, само ни рече каде сме нашле овде да го направиме змијарникот баш тука бил змијарникот. Јас се нашалив со другите и им реков затоа што јас сум најстар јас ќе спијам до сидот, мене нека ме јадат змиите. Така и направивме но сепак ништо не ме изеде.

Наредното утро отидовме во селото Селце, крушевско. Таму ја посетивме куќата Веле Марков, творецот на црешовото топче кое се користело во Илинденското востание. Од тука се искачивме во Крушево. Беше 31 јули, рано стигнавме.

Направивме шатор, пред крушевското езеро и овде останавме цели 2 дена. Еден по еден отидовме во Крушево да се избаѓаме кај роднини на еден од другарите. На 2 Август отидовме во Собранието на општината каде убаво не пречекаа. Вечерта бевме на заедничка вечера со Миха Шпиљак, Претседател на сојузот на Синдикати на Југославија и Претседателот на Југославија Лазар Мојсев. Наредниот ден со автобус си дојдовме дома.

Мито Дамчески

Варење ракија

Ракија може да се произведе од повеќе врсти на овошје, житарки и друго. Денеска ќе ви раскажеме како се прави ракија.

Најпрво, од како ќе се набере грозјето треба убаво да се сомели. Потоа потребно е да ферментира најмалку еден месец. За време на ферментацијата треба повремено да се промешува. Откако ќе заврши ферментацијата комињето е спремно за варење.

Откако ќе се измие добро казанот, комињето се става во казанот, но не смее да се преполнува за да има простор за вриење. Потоа се затвара казанот со капак на кој има лули. Капакот добро треба да се залепи со тесто.

Се полни едно буре со вода низ кое поминуваат луите. Се запалува оган кој во почетокот може да биде посилен се додека не почне да тече ракијата, а потоа се затвара за да се стиши огнот и да се стабилизира. Водата постојано се менува за да биде постојано ладна.

Ракијата се мери со мерач за јачина на ракијата. Кога ќе се добие саканата ракија се прекинува процесот и се точи самата ракија.

Патриотизмот кај младата генерација

Патриотизмот е чувство кај секој човек да ја сака својата земја и својот народ. Тоа чувство се раѓа, негува и расте со текот на годините. Тоа чувство се развива пред се во семејството и преку образовниот систем почнувајќи од градинките, основното образование, средно образование. Тука би ги вклучиле и медиумите кои имаат големо влијание кај младата популација.

Последно време таквото чувство недостасува кај добар дел од младите бидејќи во семејството родителите немаат многу време да се посветат на децата, образовните институции веројатно го немаат застапено доволно во образовните програми.

Среќаваме млади луѓе кои се изјаснуваат како големи патриоти, но малку за тоа прават. Но има и млади луѓе кои ја сакаат својата земја, остануваат во неа, помагаат во нејзиниот развој, даваат свој самопридонес, свесни дека го продолжуваат делото на своите претци. Кога сме кај нашите претци за нашите генерации е многу чудно како тоа во време кога немало развиен образовен систем како современиот, родителите не биле високо едуцирани, а имало толку развиено патриотско чувство што голем број млади луѓе го дале својот живот за слобода на својата земја низ долг период од нашата историја.

Кога во нашето општество би се развивал патриотизам кај младите, тие во поголем број би ја сакале својата земја и не би ја напуштале така масовно и би се бореле за нејзиниот посилен развој што ќе овозможи подобар стандард и благосостојба за сите граѓани во државата.

Зорица Талевска

Портрет на пријател

Животот ни тече онака како што ни е судено. Многу нешта влијаат, тој да ни биде среќен или не. За мене за среќен живот приоритет има здравјето мое и на моите најблиски.

Потоа има и други приоритети, но многу важно со какви луѓе сме опкружени и со кого комуницираме. Тие луѓе можат да бидат пријатели или само познаници. Со вторите минувате низ животот, а со првите го живеете. Тоа се луѓе на кои можете да се потпрете во добро и во лошо. Тоа се луѓе кои ќе ви подарат рака тогаш кога ви е најтешко, ќе ве советуваат кога нема да можете да го најдете правиот пат за понатаму.

Тоа се луѓе кои нема да дозволат да потонете, но да се исправите и знаејќи дека не сте сами да продолжите понатаму.

Но тоа се луѓе чии лица се смеат и кога сте среќни, кога вашата среќа ја доживуваат како своја и пак се до вас да ја поделите таа среќа за да биде поголема.

Таков пријател е мојата драга Лиле. Тоа пријателство трае повеќе од 50 години. Животот не однесе на разни страни и сега не живееме во исти град, но нашето пријателство го чуваме како скапоцен камен. Ниту далечината ниту годините не успеваат да го избледат или намалат тоа пријателство.

Морам да нагласам дека нема многу такви пријателства, но кој ги има тој е благословен и духовно многу богат.

Ете таква е мојата пријателка Лиле, те сакам моја пријателке.

Виолета Ивановска

СЕЌАВАЊА

Во овој текст ќе се потсетам на детските денови и деновите на раната младост проведени во мојот роден град Крушево. Крушево е град со најголема надморска висина на Балканот, го ви-каат и орловско гнездо, но најпознат е како град на Илинденското востание и првата Република на Балканот, Крушевската Република.

Летните распустии, а понекогаш и зимските ги користев во Крушево кај мојата баба Анастасија (Наста). Со мене беа мојата мајка и мојот брат. Ние со радост чекавме да дојде распустот и да одиме во Крушево, каде имавме пет први братучеди, а и други деца од тоа маало, со кои си игравме по цели денови. Во вечерните часови заедно со родителите одевме на главното шеталиште наречено Гумење.

Во други денови возрасните организираа и излети во блиската шума, познатата крушевска корија. Таму останувавме цел ден, се шетаваме низ коријата, таму имаше и прекрасни природни извори со ладна вода, беревме и шумски плодови, собиравме и суви иверки за горење што и беа потребни на мојата баба.

Од престојот во тие денови мене посебно ми беа интересни разговорите со мојата баба која постојано ја прашував за тешките денови за време на Илинденското востание, бидејќи таа беше жив сведок. Таа

за време на востанието имала 16 години и била штотуку мажена. Во времето пред востанието непосредно до нивната куќа била турска касарна и таа кажуваше дека турските војници биле коректни со нив. проблемот бил голем при задушвањето на востанието и падот на Републиката.

Таа имаше своја приказна, што јас не сум ја сретнала во историски документи или пак не сум ги прочитала тие документи до крај.

Таа раскажуваше дека по десетте дена Крушевска Република, кога дошла бројна турска војска целото население од градот било извадено од домовите и однесено на Гумење каде биле наредени топови за да бидат стрелани. Но во последен момент наишол некој

човек на коњ за кој велеше дека од секое влакно му течела пот, бидејќи коњаникот сакал да стигне во Крушево пред да се случи стрелањето, во што и успеал затоа што тој донесол абер да не се стрелаат граѓаните. За време на задушувањето на востанието било многу страшно, биле запалени и ограбени многу куќи. На баба ми и го ограбиле целиот чеиз, сведок за зулумите беше и една свиткана метална решетка од еден од прозорите каде турците удирале со секири.

Имам и едно интересно кажување што баба ми го кажуваше, а и го кажувала првата комшивка, тоа беше една богата фамилија. Комшивката баба Домна во тие моменти седела на миндерот во одајата што има поглед кон црквата Света Богородица и гледала како со топови ја гаѓале црквата, но по нејзино толкување тие удари биле одбивани со тоа што како пламен јазик се вртел околу црквата и на тој начин Света Богородица ја бранела црквата.

Во подоцнежните години беше интересно за мене во Крушево дружењето со мои врсници, прешетките во градот и надвор од него, познатото корзо, забавните вечери поминати на терасата на хотелот Илинден каде познати стари музичари свиреа прекрасна музика и каде се остануваше до касните часови се разбира со одобрение на родителите.

Зорица Талевска

Шаховска симултанка

На 3 јуни 2018 година одиграв шаховска симултанка во Македонска Каменица, а по повод на манифестацијата „Баницата на баба“ -2018 година.

Симултанката ја играл на седум табли и ја добил со максимален резултат од седум спрема нула. За оваа симултанка имаше огромен интерес, бидејќи истата ја следеа голем број на љубители на шаховската игра. Со одигрувањето на оваа симултанка одбележав повеќе значајни мои jubileeи:

- 65 години од моите шаховски почетоци во далечната 1953 година,
- 60 години од мојата прва шампионска титула во Битола во сениорска конкуренција во 1958 година,
- 60 години од освојувањето на мојата прва титула младински првак на Македонија за 1958 година,
- 60 години од првата моја симултанка одиграна во Прилеп во 1958 година,
- 50 години од моето прво учество на најсилниот втор меѓународен шаховски турнир „Средба на Солидарноста“ во 1968 година,
- 50 години од моето преселување од Битола во Скопје во 1968 година и
- 40 години од мојата прва симултанка одиграна во Македонска Каменица во 1978 година.

За одиграната последна симултанка во Македонска Каменица добил прекрасна благодарница од организаторот на оваа шаховска манифестација – Здружението на пензионери од Македонска Каменица.

Димитар Илиески

Вода од Бреза

Благодарение на низата потенцијални придобивки за здравјето, водата од бреза содржи многу важни природно присутни хранливи материи. Го содржи антиоксидантот витамин Ц, калциумот за рехидрација цинкот за поттикнување на имунолошкиот систем, но и бакарот кој се смета дека придонесува во процесот против старењето.

Оваа вода се собира еднаш годишно. Во пролет и тоа во оограничени количини. Во месец март и почетокот на април кога климата е поволна и водата почнува да минува низ стеблото за да ги нахрани листовите. Процесот за собирање на водата е многу едноставен. Со рачна бургија се прави дупка во стеблото, се става цевче во дупката во кое ќе протече водата која се собира во пластично шише. Резултатот е свежа, чиста и бистра изворска вода со префинет сладникав вкус.

Мито Дамчески

Екскурзијата во Вруток

Екскурзијата започна во сабота, активот на жени „Кисела вода“ ја организираше оваа еднодневна екскурзија до Вруток. Планот беше да го посетиме изворот и околината.

Тргнавме со автобус, група жени од различни активи од Расадиќ до Вруток. По пат застанавме во Лешок каде ја посетивме преубавата црква и ресторанот кој се наоѓа веднаш до црквата.

Патот до Вруток траеше час и половина. Прво нешто што направивме е посета до изворот кој беше заштитен и прекрасно уреден. Потоа го посетивме рибникот-ресторант кој се наоѓа до изворот каде некои од жените јадеа риби, палачинки и друга разна храна секој по своја желба. Пречекот беше феноменален, а услугата беше уште преубава.

За ручек бевме во ресторанот „Славе“ каде јадевме и игравме на преубавата музика. Тоа придонесе да запознаеме нови пријатели. Во ресторанот седевме до шест часот и после со истиот автобус се вративме назад во Скопје сите среќни и весели.

Варвара Груиќ

ИСЕЛУВАЊЕТО НА МЛАДИТЕ ОД МАКЕДОНИЈА

Иселувањето како појава не е познат само во сегашниот момент и не е карактеристика само за Македонија, туку тоа се случувало и во минатото, а тоа се случува на сите меридијани, но сега тие мигрантски процеси се понагласени особено предизвикани од воени судири и од земјите со

низок животен стандард на повеќе региони.

Со оваа мигрантска криза особено се соочува Европа, бидејќи најголем притисок од мигрантите има кон развиените европски држави, односно оние земји кои имаат повисок животен стандард и поголеми услови за вработување, а секако ги привлекуваат и повољните услови за социјална сигурност во услови на невработеност.

Во Република Македонија за иселувањето на младите се смета дека главна причина е високиот процент на невработеност. Но, на овој процес не треба да се гледа само од негативната страна бидејќи дел од младите кои заминуваат во странство одат за едукација, а и со работењето во тие поразвиени земји стекнуваат драгоцен работни искуства и навики што во случај на нивно враќање во земјата ќе бидат многу корисни за државата.

Јас во овој текст сакам да го истакнам моето видување на оваа појава што се разбира можеби не сум во право во некои сегменти од истото.

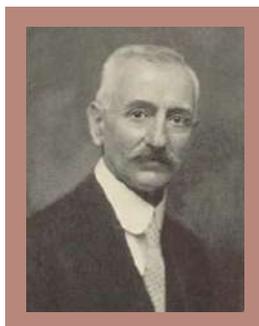
Она што не загрижува сите нас е тоа што дел од овие млади луѓе можеби нема да се вратат назад во татковината, а се образовани со средства од нашата држава, одат како готови кадри во тие држави и бенефитот од нивната образование го користат тие земји.

Но, јас имам и некои дилеми околу причините за напуштањето на младите кадри на државата. Не знам колку ова е истражено, можеби јас немам доволно информации, но знам повеќе случаи кога млади луѓе со решено станбено прашање, добро платени работни места, одлично ситуирани ја напуштаат земјата. Добро би било пред да се пристапи кон решавање на проблемот со иселувањето на младите да се направат поопсежни истражувања со што точно ќе се детектираат причините за иселувањето, бидејќи очигледно економската состојба на младите луѓе, односно невработеноста не се единствени причини за нивното иселување.

Мислам дека нашата земја има услови, во колку сме поорганизирани во сите сегменти на стопанството и нестопанските дејности, да се создадат поволни услови што ќе ги заинтересира младите луѓе перспективата да ја најдат во својата земја. Ако луѓето во развиените земји вложиле големи напори своите земји да ги донесат до тој висок степен на развој и си овозможиле да имаат висок животен стандард, зошто не би можеле нашите образовани и способни кадри да вложат напори да имаме и ние високо развиена држава што ќе ни го овозможи тоа.

Можеби е потребна поголема љубов, односно патриотизам и самоверба за да го постигнеме тој степен на развиеност на земјата и можеби е потребна поголема мотивација и елан каков што го имале нивните предци, баби и дедовци кои по ослободувањето со голем прегор учествувале во работни акции и ја обновувале својата земја.

Јас топло им препорачувам на младите да не ја напуштаат земјата. Пишувајќи го текстот се потсетив на стиховите на големиот хрватски писател Алекса Шантиќ кој во тоа време кога имало големи иселувања тој ја испеал песната ОСТАЈТЕ ОВДЈЕ. Тој во тие стихови, меѓу другото, пишува;

„Остајте овдје, Сунце туѓег неба
Неке вас гријат ко што ово грије
грки су тамо залогаји хлјеба.
Гдје свога нема и гдје брата није.
Од своје мајке ко ќе наќи болју?
А мајка ваша землја вам је ова; ...“

Зорица Талевска

Екскурзија во Бугарија

Во текот на месец мај 2018 Здружението на пензионери Кисела Вода организираше екскурзија во Бугарија преку туристичка агенција од Скопје. За патувањето се пријавија поголем број пензионери. Поаѓањето беше во раните утрински часови. Временските прилики беа пријатни за патување, така што групата во добро расположение го отпочна патувањето. Во планот за посета беше предвидено да ги посетиме неколку гратчиња во Пиринскиот дел на Македонија, односно западниот дел од Бугарија. Првиот град каде пристигнавме беше Благоевград каде направивме прошетка низ централното градско подрачје, посетивме една прекрасна црква и се освеживме со кафе и сладолед.

Потоа патот го продолживме кон Рилскиот манастир. Мора да кажам дека кога пристигнавме кај манастирот пред нас се појави едно прекрасна глетка, се појави здание со импозантна градба кое беше сместено во прекрасна природа како впрочем што е случај со повеќето верски светилишта. Во манастирот побаравме водич за да добиеме повеќе сознанија за историјатот на истиот. Таа улога многу успешно ја направи една млада симпатична девојка и не запозна подвизите на светителот Рилски по кого е именуван овој манастир.

Во попладневните часови патот го продолживме кон градот Сандански и се сместивме во хотел во центарот на градот. Потоа по мала починка излеговме на прошетка низ ова убаво гратче особено низ главната улица која е прекриена со прекрасни дрвореди. По мирната

ноќ утрото пак излеговме во прошетка низ градот, ги обиколивме и продавниците снабдени со квалитетна стока.

Нашето патување продолжи кон Рожденскиот манастир. Денот исто така беше сончев и пријатен за патување, патувањето кон манастирот не траеше долго. Пред нас се појави едно прекрасно здание, стара градба, со многу автентичен изглед. Можам да кажам дека мене лично повеќе ме воодушеви овој манастир отколку Рожденскиот манастир. За разлика од Рожденскиот каде имаше

поголема живост, со многу посетители, овде фасцинираше мирот и тишината. Во непосредна близина се наоѓа и гробот на Јане Сандански и групата пензионери го посетивме споменикот и се поклонивме пред истиот.

Нашето патување продолжи кон живописното гратче Меглен, таму бевме воодушевени од убавите стари градби на куќите кои беа скоро сите реновирани и со убаво уредени дворови преполни со цвеќиња. Пред повеќето дворови беа изложени домашни производи за продажба, како конзервирана храна и претежно домашно вино. По кратката обиколка на гратчето патот го продолживме кон Рупите каде е вечното почивалиште на познатата Баба Ванѓа.

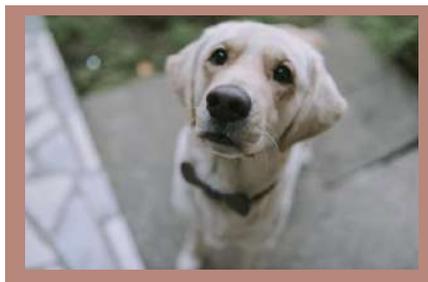
Местото што пред некој период било запуштено сега е претворено во голем прекрасен парк, пријатно за прошетка. Во тој комплекс е изградена и црква посветена на Ванѓа.

По завршување на посетата на местото на Баба Ванѓа се упативме кон границата за пат кон Македонија. Но, тука не заврши ова наше патување. Кога влеговме на наша територија, а тоа беше во вечерните часови, отидовме во едно многу убаво место се вика Лебедово езеро. Тоа е еден убаво уреден парк со едно мало езеро по кое половеа прекрасни бели лебеди и од кое бевме сите воодушевени. За да биде престојот уште поубав допринесе и убавата музика што сите не развесели, па се заигра и неколку македонски ора.

Со тоа заврши и ова наше незаборавно патување.

Зорица Талевска

Моето домашно милениче

Животните понекогаш можат да бидат голем пример за тоа што значи верност. Кучињата се многу интелигентни, но не само што ќе биде домашен миленик, туку ќе биде и чувар на нашата куќа. Од секогаш сум сакала да имам миленик на кој ќе му пружам внимание и љубов.

Паметам како мала во близина на мојот дом имаше едно мало бело куче кое што секогаш кога ќе поминам од таму ќе застамам за да го погалам. Цело време на моите родители им велев дека сакам и во нашиот двор да имаме домашен миленик, но за жал мојата мајка не ми дозволуваше бидејќи јас и мојата сестра сме биле многу мали за да чуваме куче. Потоа си велев дека еден ден кога ќе се омажам ќе купам куче и ќе се грижам за него. Но не беше тоа така. Се навратив на речениците од мајка ми дека мали деца дома со куче не е во ред и сфатив дека била во право.

Годините минуваа, желбата беше сеуште присутна, па така пред четири години за мојот јубилеен роденден синовите ми подарија едно многу убаво куче. Бев толку среќна што ќе имам конечно домашен миленик, лабрадор. Од првиот ден кога почнав да чувам миленик бев свесна дека треба многу да се грижам за него, како и секојдневно да му дарувам љубов. Веднаш смислив име кое ќе му доликува. Неговото име е Декстер. Следниот ден купив храна, чинија за храната, шарени топчиња и меки играчки. Секое утро одиме на прошетка низ нашата населба и во паркот кој е за миленици, кој е во нашата близина каде што има и други кучиња со кои трча и игра.

Декстер е многу среќен кога барем 30 минути во денот ќе ги посветам на игра со него. Секогаш кога треба да одам некаде тој е многу тажен, бидејќи ќе биде сам, но затоа пак кога се враќам во мојот дом тој е многу среќен и веднаш носи играчки за да продолжи нашата игра. Можеби

некој нема да разбере каква е таа љубов кон домашен миленик, но јас сум во едно сигурна, а тоа дека откако го имам се чувствувам повеќе исполнета, знам дека дава искрена љубов и дека секогаш ќе биде мој верен другар.

Анкица Шишковска

